

การพัฒนาการอ่านออกเสียงควบกล้ำภาษาไทยของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ตามแนวการสอนแบบสมดุลภาษา¹

Enhancing Grade Three Students' Pronunciation of Thai Consonant Clusters Adopting Balanced Literacy Instruction Approach

วิฑูรย์ ทuyaวัต²

Witoon Tuyawat

สุกัญญา เรืองจรูญ³

Sugunya Ruangjaroon

บทคัดย่อ

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้เป็นการพัฒนาการอ่านออกเสียงควบกล้ำภาษาไทยตามแนวการสอนแบบสมดุลภาษาและเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การอ่านออกเสียงควบกล้ำภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนแบบสมดุลภาษาและนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

ผลของการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์การอ่านออกเสียงควบกล้ำภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนแบบสมดุลภาษาสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นการจัดการเรียนรู้แบบองค์รวม-แยกส่วน-องค์รวม

คำสำคัญ: การสอนแบบสมดุลภาษา การสอนภาษาแบบองค์รวม การสอนภาษาแบบโฟนิกส์ การตระหนักรู้หน่วยเสียง การสอนแบบปกติ

Abstract

This study was designed to enhance Grade Three students' pronunciation of Thai Consonant Clusters in Buriram Province. The aim of this study was to compare the pronunciation abilities of the students after learning through both Balanced Literacy Instruction and Traditional Teaching Methods.

The results of this study revealed that the scores achieved by the students after learning through Balanced Literacy Instruction were significantly higher than the scores achieved learning through Traditional Teaching Methods at the level of .01.

Keyword: Balanced Literacy Instruction, Whole Language Approach, Phonics Phonological Awareness, Traditional Teaching Methods.

¹ บทความนี้เป็นส่วนหนึ่งของวิทยานิพนธ์เรื่อง "การพัฒนาการอ่านออกเสียงควบกล้ำภาษาไทยของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ตามแนวการสอนแบบสมดุลภาษา" หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์การศึกษา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

² นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาภาษาศาสตร์การศึกษา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

³ รองศาสตราจารย์ ดร. สาขาวิชาภาษาศาสตร์การศึกษา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

บทนำ

การอ่านออกเสียงควบกล้ำให้ถูกต้องเป็นสิ่งสำคัญในการสื่อสาร เนื่องจากถ้าอ่านออกเสียงควบกล้ำผิดจะทำให้ผู้ฟังเกิดความสับสนและเข้าใจผิดได้ ดังนั้นถ้าจะให้อ่านออกเสียงควบกล้ำได้คล่องชัดเจน และถูกต้อง ควรเริ่มฝึกตั้งแต่ในวัยเด็ก โดยเฉพาะคำควบกล้ำในภาษาไทยที่อ่านออกเสียงยาก ซึ่งปัญหาเหล่านี้มีมานานแล้วตั้งแต่สมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว โปรดเกล้าพระราชทานพระราชกระแสรับสั่งมายังกรมศึกษาธิการให้หาทางแก้ไขและกวัดขันธ์ครู อาจารย์รวมถึงนักเรียน จึงได้มีแบบเรียนที่เป็นคำควบกล้ำและตัวสะกดขึ้นเพื่อพัฒนาทักษะการอ่าน การพูด และการเขียนให้ถูกต้อง (วัชร ฐวธรรม. 2553) จากการศึกษางานวิจัยของ สมบูรณ์ เหล็กเพชร (2557: 6), และ อานงค์ ใจลังกา (2547: 3) พบว่านักเรียนไทยอ่านออกเสียงควบกล้ำไม่ถูกต้อง นอกจากนี้ กฤษณา สุภาพักตร์ (2552: 13) กล่าวว่า การอ่านออกเสียงควบกล้ำเป็นเรื่องยาก ถ้าอ่านออกเสียงควบกล้ำไม่ชัดเจนหรือไม่ถูกต้องจะทำให้เกิดปัญหาในการสื่อสารและทำให้เกิดความไม่มั่นใจในการสื่อสารที่มีเสียงควบกล้ำ ดังตัวอย่าง

ควบกล้ำภาษาไทย	การอ่านออกเสียงควบกล้ำของนักเรียน
(1) 'ปลา'[pla: ⁰] ⁴	(1) [pa: ⁰]
(2) 'ปราบปราม'[pra:p ¹ pra:m ⁰]	(2) [pà:p ¹ pa:m ⁰] ~ [plà:p ¹ pla:m ⁰]
(3) 'เปลี่ยนแปลง'[pliàn ¹ plæ: ⁰]	(3) [piàn ¹ pæ: ⁰]
(4) 'เกรงกลัว'[kre: ⁰ kluà ⁰]	(4) [ke: ⁰ kua ⁰]
(5) 'คลี่คลาย'[k ^h i: ² k ^h la:j ⁰]	(5) [k ^h i: ² k ^h a:j ⁰]

นอกจากนี้การอ่านออกเสียงควบกล้ำในประโยคไม่ถูกต้องจะส่งผลกระทบต่อการใช้สื่อสาร โดยผู้ฟังอาจเข้าใจความหมายผิด ดังตัวอย่างที่ 1

ก) ฉันชอบปลาทองในอ่าง ข) ฉันชอบปลาทองในอ่าง จากตัวอย่างข้างต้นความหมายของคำและประโยคจะเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง อีกกรณีที่จะทำให้เข้าใจความหมายผิดคือ การอ่านชื่อหรือนามสกุลของบุคคล เช่น กรณีชื่อหรือนามสกุลของประธานชมรมผู้ประกอบการที่วิจิตรจิดอล ดังตัวอย่างที่ 2

ก) คุณสุภาพ คลี่ขจาย ข) คุณสุภาพ ชี้ขจาย จากตัวอย่างของคำว่า 'ชี้' [k^hi:²] ซึ่งความหมายที่ไม่เหมาะสมในการอ่านออกเสียงผ่านทางสื่อวิทยุหรือโทรทัศน์ ทำให้ส่งผลกระทบต่อความรู้สึกของผู้ฟังและผู้รับชมรายการในทางลบได้

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 กำหนดให้นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยมีความสามารถทางการอ่านออกเสียงคำคล้องจอง คำที่มีรูปวรรณยุกต์และไม่มีรูปวรรณยุกต์ คำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตราและไม่ตรงตามมาตราคำที่มีพยัญชนะควบกล้ำ คำที่มีอักษรนำ คำที่มีตัวการันต์ คำที่มี รร คำที่มีพยัญชนะและสระที่ไม่ออกเสียงและอ่านบทร้อยกรองง่ายๆ ได้แก่ คำพ้อง และคำพิเศษอื่นๆ เช่น คำที่มี ๓ ฤ ฤๅ จะเห็นได้ว่าหลักสูตรแกนกลางกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยระบุไว้ว่าให้นักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่ประกอบไปด้วยพยัญชนะควบกล้ำ ยิ่งไปกว่านั้นยังกำหนดให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 สามารถอ่านออกเสียงควบกล้ำในบทร้อยแก้วและบทร้อยกรอง (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. 2551: 8-10)

⁴เลข 0-5 หมายถึง เสียงวรรณยุกต์ สามัญ เอก โท ตรี และจัตวา

สมิธ และแอลลีย์ (Smith & Elley. 1994) กล่าวว่า การที่จะพัฒนาทักษะด้านการอ่านนั้นควรมีการจัดกิจกรรมแบบฝึกทักษะที่สูงส้น และมีความหลากหลายเพื่อสร้างนิสัยรักการอ่านให้แก่นักเรียนผ่านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ยึดนักเรียนเป็นศูนย์กลาง (Child-Centered) โดยคำนึงถึงพัฒนาการตามวัยและความสนใจของนักเรียน ให้นักเรียนได้ฝึกภาษาอย่างสมดุลตามแนวการสอนแบบสมดุลภาษา ซึ่งเป็นการจัดการเรียนรู้ที่ให้นักเรียนได้ฝึกทักษะโดยเริ่มจากครูอ่านให้นักเรียนฟัง มาสู่กิจกรรมกลุ่มที่ให้นักเรียนอ่านร่วมกันทั้งชั้น และแก้ไขปัญหาด้านการอ่านสะกดคำโดยให้นักเรียนอ่านเป็นกลุ่มย่อย เมื่อนักเรียนสามารถอ่านได้คล่องแล้ว ให้นักเรียนทำกิจกรรมกลุ่มโดยการร่วมมือกันผลิตผลงาน เพื่อที่นักเรียนสามารถอ่านเองตามลำพังได้

จากเหตุผลดังกล่าวทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะพัฒนาการอ่านออกเสียงควบกล้ำภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้กรอบแนวคิดตามแนวการสอนแบบสมดุลภาษาของ เทรชเทินเบิร์ก (Sithi-Amnuai. 2011; อ้างอิงจาก Trachtenburg. 1990) ที่ได้กำหนดกรอบแนวคิดไว้ 3 ชั้น คือ ชั้นที่ 1 การสอนภาษาแบบองค์รวม (Whole Language) เป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นให้นักเรียนได้รับความเพลิดเพลินจากการฟังนิทาน ซึ่งคัดเลือกหนังสือนิทานที่เหมาะสมกับระดับของนักเรียน การจัดการเรียนรู้ในชั้นที่ 2 คือ การสอนภาษาแบบแยกส่วน (Part) เพื่อให้นักเรียนมีทักษะในการตระหนักรู้หน่วยเสียงและสามารถสะกดคำศัพท์ในนิทานได้ถูกต้อง เพื่อเตรียมความพร้อมในการเรียนรู้ในชั้นที่ 3 คือ การสอนภาษาแบบองค์รวม (Whole Language) เป็นชั้นที่นักเรียนได้ฟังนิทานอีกครั้งในนิทานเล่มใหม่ แต่ยังคงใช้คำศัพท์เดิมเพื่อเป็นการทบทวนให้นักเรียนนำความรู้ที่ได้เรียนจากชั้นที่ 1 และชั้นที่ 2 มาใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานในการจัดกิจกรรมกลุ่มในชั้นที่ 3 ซึ่งต่างจากการสอนแบบปกติที่เน้นการฝึก (Drills) เป็นส่วนใหญ่ของคาบสอน

นอกจากนี้ยังได้ศึกษาขั้นตอนตามแนวการสอนแบบสมดุลภาษาของ สมิธ และแอลลีย์ (Smith & Elley. 1994) ที่ได้กำหนดขั้นกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ 7 ขั้น ดังนี้ ขั้นการอ่านให้ฟัง (Read Aloud) ขั้นการอ่านร่วมกันทั้งชั้น (Shared Reading) ขั้นการอ่านอีกครั้ง (Read Again) ขั้นการสรุปและอภิปรายเรื่องที่อ่าน (Conclusion and Discussion) ขั้นการฝึกอ่านกลุ่มย่อย (Guided Reading) ขั้นการนำไปใช้และแลกเปลี่ยนความรู้ (Production and Sharing) และขั้นการอ่านตามลำพัง (Independent Reading)

จากปัญหาการอ่านออกเสียงควบกล้ำภาษาไทยและข้อดีของการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนแบบสมดุลภาษา ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงควบกล้ำภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านป่าชัน ได้ตระหนักถึงความสำคัญของการอ่านออกเสียงควบกล้ำภาษาไทยที่ถูกต้องและมีนิสัยรักการอ่าน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงควบกล้ำภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ตามแนวการสอนแบบสมดุลภาษา
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การอ่านออกเสียงควบกล้ำภาษาไทยของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบสมดุลภาษาและนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

วิธีการดำเนินการวิจัย

กรอบแนวคิดวิจัย

ใช้การสอนภาษาแบบองค์รวม (Whole Language) บูรณาการกับการสอนภาษาแบบโฟนิกส์ (Phonics) ตามแนวคิดของ เทรชเทินเบิร์ก (Sithi-Amnuai, 2011; อ้างอิงจาก Trachtenburg, 1990) ที่กำหนดขั้นตอนการจัดการเรียนรู้เป็น 3 ขั้นคือ ขั้นที่ 1 การสอนภาษาแบบองค์รวม ขั้นที่ 2 การสอนภาษาแบบแยกส่วน (Part) และ ขั้นที่ 3 การสอนภาษาแบบองค์รวม (Whole Language)

สมมติฐานการวิจัย

ผลสัมฤทธิ์การอ่านออกเสียงควบกล้ำภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนแบบสมมูลภาษาและการสอนแบบปกติหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบสมมูลภาษาอ่านออกเสียงควบกล้ำภาษาไทยได้จำนวนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

กลุ่มตัวอย่างของการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านป่าขัน ตำบลป่าขัน อำเภอพลับพลาชัย จังหวัดบุรีรัมย์ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 จากการทดสอบโดยให้นักเรียนอ่านออกเสียงในหนังสือควบกล้ำภาษาไทยเรื่อง คำควบกล้ำมีนิทานแสนสนุก แต่งโดย นฤชา ดิฐเบญจกุล (2554) มีคำควบกล้ำภาษาไทยจำนวน 44 คำ แล้วบันทึกเสียงเพื่อให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจให้คะแนน

จากนั้นนำคะแนนผลสัมฤทธิ์การอ่านออกเสียงควบกล้ำภาษาไทยมาคัดเลือกนักเรียนที่ได้คะแนนต่ำกว่าร้อยละ 50 จำนวนทั้งสิ้น 40 คน หลังจากนั้น ผู้วิจัยแบ่งนักเรียนชั้น ป. 3 เป็น 2 กลุ่ม โดยใช้วิธีการจับฉลาก (Simple Random Sampling) ได้กลุ่มทดลองจำนวน 20 คนที่ได้รับการสอนแบบสมมูลภาษา ซึ่งผู้วิจัยสอนหลังเลิกเรียน และกลุ่มควบคุมจำนวน 20 คนที่ได้รับการสอนแบบปกติ โดยครูผู้สอนวิชาภาษาไทย ผู้วิจัยเป็นผู้สังเกตการณ์ในช่วงของการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

ระยะเวลาในการวิจัย

ผู้วิจัยใช้เวลาในภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2559 ในกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนแบบสมมูลภาษาใช้ระยะเวลา 7 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 วัน วันละ 1 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 21 ชั่วโมง ส่วนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบปกติ ผู้วิจัยสังเกตการณ์ในช่วงของการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เป็นเวลา 7 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 วัน วันละ 1 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 21 ชั่วโมง

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาพยัญชนะควบกล้ำในภาษาไทย 15 เสียง โดยหน่วยเสียงพยัญชนะควบกล้ำที่ปรากฏอยู่ 2 ตำแหน่งได้แก่ หน่วยเสียงกักเป็นพยัญชนะต้นพยางค์เสียงที่ 1 หรือ C_1 และหน่วยเสียงพยัญชนะเหลว หรือเสียงเลื่อนเป็นพยัญชนะต้นพยางค์เสียงที่ 2 หรือ C_2 ได้แก่หน่วยเสียงพยัญชนะเหลว /l/, /r/ หรือหน่วยเสียงเลื่อน /w/ เมื่อนำหน่วยเสียงกักพยัญชนะต้นเสียงที่ 1 หรือ C_1 ร่วมกับพยัญชนะหน่วยเสียงเหลว (Liquids) หรือหน่วยเสียงเลื่อน (Glides) ในพยัญชนะต้นเสียงที่ 2 หรือ C_2 ได้พยัญชนะควบกล้ำภาษาไทย (ตารางที่ 1)

ตารางที่ 1 หน่วยเสียงควบกล้ำภาษาไทย (สุกัญญา เรื่องจรรยา. 2560)

หน่วยเสียงพยัญชนะต้น ตัวที่ 2	l	r	w
หน่วยเสียงพยัญชนะต้น ตัวที่ 1			
p	pl	pr	-
p ^h	p ^h l	p ^h r	-
t	-	tr	-
t ^h	-	-	-
k	kl	kr	kw
k ^h	k ^h l	k ^h r	k ^h w

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนแบบสมดุลภาษาจำนวน 7 แผน
2. แผนการจัดการเรียนรู้การสอนแบบปกติจำนวน 7 แผน
3. แบบทดสอบก่อนและหลังการทดลอง

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

ดำเนินการสอนตามแผนการอ่านออกเสียงควบกล้ำภาษาไทยตามแนวการสอนแบบสมดุลภาษากับกลุ่มทดลองจำนวน 7 แผน เป็นเวลา 7 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 วันๆละ 1 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้นจำนวน 21 ชั่วโมง ส่วนกลุ่มควบคุมนั้นผู้วิจัยสังเกตการณ์ในช่วงการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยรวมทั้งสิ้น 21 ชั่วโมง หลังจากนั้นทำการทดสอบหลังเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ทดสอบหลังเรียนโดยใช้หนังสือนิทานเล่มที่ใช้ในการทดสอบก่อนเรียน ซึ่งผู้วิจัยให้นักเรียนทั้ง 2 กลุ่มอ่านออกเสียงนิทานควบกล้ำภาษาไทยและบันทึกเสียงเป็นรายบุคคลเพื่อผู้ทรงคุณวุฒิคนเดิมจำนวน 3 คน นำมาตรวจให้คะแนนความถูกต้องในการอ่านออกเสียงควบกล้ำภาษาไทย

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สถิติทดสอบ T-Test for Dependent Samples เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ก่อนและหลังการทดลองทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม และใช้สถิติ T-Test for Independent Samples เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านออกเสียงควบกล้ำภาษาไทยของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมหลังการทดลอง

ผลการวิจัย

1. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การอ่านออกเสียงควบกล้ำภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนแบบสมดุลภาษาและนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบปกติหลังการทดลอง ดังตารางที่ 2

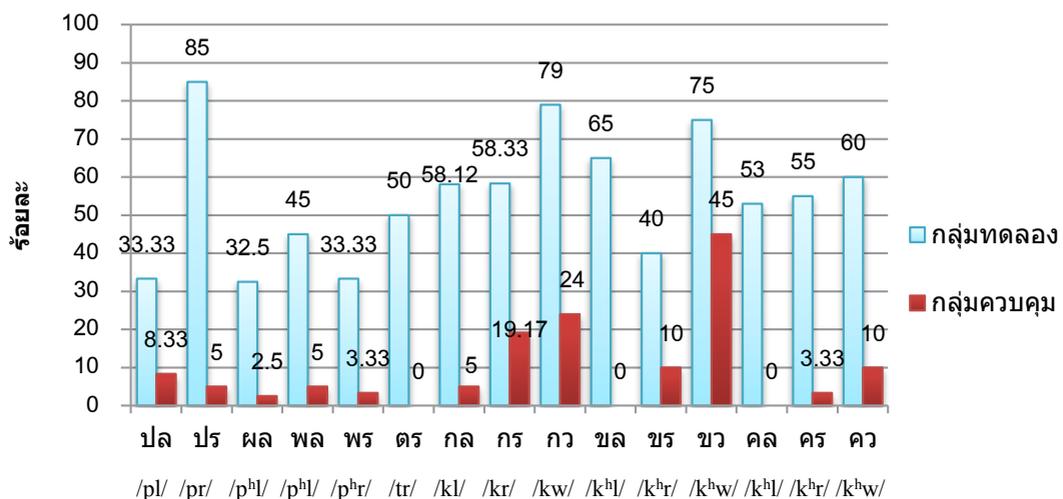
ตารางที่ 2 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การอ่านออกเสียงควบกล้ำภาษาไทยหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุมหลังการทดลอง

ผลสัมฤทธิ์การอ่านออกเสียง ควบกล้ำภาษาไทย	N	\bar{x}	S.D.	t	Sig. (2-tailed)
กลุ่มทดลอง	20	24.00	4.44		
กลุ่มควบคุม	20	4.05	2.50	17.51	0.000*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 2 พบว่าคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์การอ่านออกเสียงควบกล้ำภาษาไทยหลังการทดลองของกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มควบคุม โดยกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) หลังการทดลอง เท่ากับ 24.00 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) มีค่าเท่ากับ 4.44 ในขณะที่กลุ่มควบคุมมีค่าเฉลี่ย หลังการทดลอง เท่ากับ 4.05 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน มีค่าเท่ากับ 2.50 และเมื่อหาค่านัยสำคัญทางสถิติแล้วปรากฏว่าค่า Sig. 2-tailed ผลสัมฤทธิ์การอ่านออกเสียงควบกล้ำภาษาไทยหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนแบบสมดุภาษาและนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบปกติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. ผลสัมฤทธิ์การอ่านออกเสียงควบกล้ำภาษาไทยของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบสมดุภาษาและนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติหลังการทดลองของหน่วยเสียงควบกล้ำภาษาไทยทั้ง 15 เสียงของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม (ภาพที่ 1)

ภาพที่ 1 ผลสัมฤทธิ์การอ่านออกเสียงควบกล้ำภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุม

ภาพที่ 1 แสดงให้เห็นว่านักเรียนกลุ่มทดลองอ่านออกเสียงควบกล้ำภาษาไทยหลังการทดลองได้สูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมทั้ง 15 เสียง โดยหน่วยเสียงควบกล้ำ ปร /pr/, ชล /kʰl/, กว /kw/, กล /kl/, คล /kʰl/, คร /kʰr/ และ พล /pʰl/ กลุ่มทดลองอ่านออกเสียงได้สูงกว่ากลุ่มควบคุมคิดเป็นร้อยละ 80, 65, 55, 53.12, 53, 51.67, และ 40 ตามลำดับ ส่วนหน่วยเสียงควบกล้ำ ตร /tr/ และ คว /kʰw/ กลุ่มทดลองอ่านออกเสียงได้เท่ากับกลุ่มควบคุมคิดเป็นร้อยละ 50 ในขณะที่หน่วยเสียงควบกล้ำ กร /kr/ กลุ่มทดลองอ่านออกเสียงได้สูงกว่ากลุ่มควบคุมคิดเป็นร้อยละ 39.16 ส่วนหน่วยเสียงควบกล้ำ ผล /pʰl/, ขว /kʰw/, พร /pʰr/ และ ขร /kʰr/ กลุ่มทดลองอ่านออกเสียงได้สูงกว่ากลุ่มควบคุมคิดเป็นร้อยละ 30 และหน่วยเสียงควบกล้ำ ปล /pl/ กลุ่มทดลองอ่านออกเสียงได้สูงกว่ากลุ่มควบคุมคิดเป็นร้อยละ 25

เมื่อพิจารณาจากผลการอ่านออกเสียงควบกล้ำภาษาไทยหลังการทดลอง พบว่ากลุ่มควบคุมอ่านออกเสียงควบกล้ำภาษาไทยได้ต่ำกว่าร้อยละ 50 ทั้ง 15 เสียง ในขณะที่กลุ่มทดลองมีนักเรียนอ่านออกเสียงควบกล้ำภาษาไทยได้สูงกว่าร้อยละ 50 จำนวน 10 เสียง ได้แก่ หน่วยเสียงควบกล้ำ ปร /pr/, ตร /tr/, กล /kl/, กร /kr/, กว /kw/, ชล /kʰl/, ขว /kʰw/, คล /kʰl/, คร /kʰr/, และ คว /kʰw/ และมีหน่วยเสียงควบกล้ำภาษาไทยที่กลุ่มทดลองอ่านออกเสียงได้ต่ำกว่าร้อยละ 50 อยู่ 5 เสียง ได้แก่ หน่วยเสียงควบกล้ำ ปล /pl/, ผล /pʰl/, พล /pʰl/, พร /pʰr/ และ ขร /kʰr/

สรุปและอภิปรายผล

1. การจัดการเรียนรู้อ่าน 3 ชั้นตามแนวการสอนแบบสมดุลภาษา

1.1 การจัดการเรียนรู้อ่านที่ 1 การสอนภาษาแบบองค์รวมทั้ง 4 ประเภท ได้แก่ 1) การนำเข้าสู่บทเรียน (Lead In) เป็นกิจกรรมเพื่อเตรียมความพร้อมให้นักเรียนก่อนการเรียนการสอน 2) ชั้นการอ่านให้ฟัง (Read Aloud) เป็นการอ่านออกเสียงนิทานควบกล้ำให้นักเรียนทั้งชั้นฟัง 3) ชั้นการอ่านร่วมกันทั้งชั้น (Shared Reading) เป็นกิจกรรมที่ฝึกการอ่านนิทานควบกล้ำร่วมกันทั้งชั้นทำให้นักเรียนมีความมั่นใจในการอ่านออกเสียงควบกล้ำ 4) ชั้นการสรุปและอภิปรายผลจากเรื่องที่อ่าน (Conclusion and Discussion) ทำให้นักเรียนมีทักษะการคิดวิเคราะห์ในนิทาน พร้อมทั้งสามารถลำดับเหตุการณ์ อธิบายเหตุผลในเรื่อง บุคลิกของตัวละคร สรุป และเสนอข้อคิดที่ได้จากการฟังนิทานควบกล้ำ ผู้วิจัยใช้การตั้งคำถามก่อนที่จะเล่านิทานเพื่อสำรวจความรู้พื้นฐาน (Background Knowledge) และประสบการณ์เดิมของนักเรียน เช่น นิทานควบกล้ำเรื่องเพ็ญสีเพลิง “ใครรู้จักเพ็ญบ้าง แล้วเพ็ญมีประโยชน์หรือมีโทษต่อพืชของเกษตรกรอย่างไร” การตั้งคำถามก่อนเริ่มการเรียนการสอนนั้นทำให้นักเรียนรู้อ่านสิ่งที่จะได้เรียนรู้นั้นเกี่ยวกับอะไรและเป็นการนำความรู้เดิมมาสัมพันธ์กับความรู้ใหม่ นอกจากนี้ในขณะที่เล่านิทานผู้วิจัยตั้งคำถามเกี่ยวกับเนื้อเรื่องในนิทานให้นักเรียนช่วยกันตอบเป็นระยะๆ โดยการตั้งคำถามปลายเปิดสลับกับการใช้คำถามปลายปิดเป็นการกระตุ้น ได้รับความสนใจทำให้นักเรียนรู้สึกสนุกสนานและเป็นการสำรวจความเข้าใจ (Comprehension) สังเกตได้จากทุกคนยกมือแย่งกันตอบ ทำให้นักเรียนได้รับประสบการณ์ทางบวกในการฟังนิทาน กลวิธีการอ่านนิทานควบกล้ำให้มีความน่าสนใจโดยการแสดงสีหน้า สีลา ท่าทาง และแววตาให้ เข้ากับ บทบาทอารมณ์ของตัวละคร เช่น นิทานเรื่องตราของราชา “ราชามีตราประจำตัว พกติดตัวไปทั่ว ดูให้รู้ วันหนึ่งตราหายไป ราชาเลยตรอมตรม” เมื่ออ่านถึงคำควบกล้ำเป้าหมายผู้วิจัยจะแสดงสีหน้าเศร้า ขณะเดียวกันก็ทำท่าทางร้องไห้ประกอบ ทำให้นักเรียนจดจำคำควบกล้ำเป้าหมายได้ดียิ่งขึ้น การใช้ทำนองเสียงขึ้นลง

(Intonation) โดยการเปลี่ยนเสียงตามบทบาทและลักษณะของตัวละครแต่ละตัวในนิทานให้มีชีวิตชีวาเพื่อเพิ่มสีสันในการฟังนิทานมากยิ่งขึ้น เช่น นิทานเรื่อง มะปริงมะปราง “มะปรางชอบฟ้าร้อง เบรียง เบรียง แล้วมีฝนตก ปรอย ปรอย มะปริงชอบช้างร้อง แปรัน แปรัน แล้วพ่นน้ำไปรยปรอย” เมื่อถึงคำว่า “เบรียง เบรียง” “ปรอย ปรอย” “แปรัน แปรัน” และ “ไปรยปรอย” ผู้วิจัยจะใช้วิธีการเลียนเสียงธรรมชาติ (Onomatopoeia) เช่น การใช้เสียงในระดับสูงและดิ่ง เพื่อให้เกิดความสมจริงและสร้างความบันเทิงให้นักเรียนขณะฟังนิทาน จะเห็นได้ว่าการเล่านิทานให้นักเรียนฟังนั้นช่วยส่งเสริมจินตนาการ ส่งผลให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 รับรู้คำควบกล้ำเป้าหมายได้ดียิ่งขึ้นและได้ข้อคิดจากเนื้อเรื่องที่ได้ฟัง ทำให้นักเรียนสนใจที่จะอ่านหนังสือนิทานมากขึ้น สอดคล้องกับ อารี สัตถหวิ (2550: 19) กล่าวว่า เด็กที่ผู้ปกครองเล่านิทานให้ฟังก่อนนอนจะสามารถอ่านหนังสือได้เร็วกว่าเด็กที่ผู้ปกครองไม่สนใจซึ่งเด็กเหล่านี้จะมีการเรียนรู้ที่ช้าและไม่อยากอ่านหนังสือ

1.2 การจัดกิจกรรมขั้นที่ 2 การสอนภาษาแบบแยกส่วน การที่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ได้ฝึกกิจกรรมการตระหนักรู้หน่วยเสียง (Phonemic awareness) ประกอบด้วย 2 ชั้น ได้แก่ขั้นการระบุหน่วยเสียง (Identification Task) เป็นกิจกรรมที่ฝึกทักษะการฟังเพื่อให้นักเรียนสามารถระบุหน่วยเสียงควบกล้ำที่ได้ยิน และขั้นการจัดหมวดหมู่หน่วยเสียง (Categorization Task) เป็นกิจกรรมที่ฝึกให้นักเรียนสามารถแยกหน่วยเสียงที่แตกต่างจากหน่วยเสียงควบกล้ำอื่น จากการฝึกกิจกรรมดังกล่าวทำให้นักเรียนบอกความแตกต่างของหน่วยเสียงที่ไม่เข้ากลุ่มและนักเรียนตระหนักรู้ว่าเมื่อนำหน่วยเสียงมารวมกันจะเกิดเป็นคำควบกล้ำ ในขั้นการตระหนักรู้หน่วยเสียงนักเรียนจะได้ฟังเพียงเสียงเท่านั้น ส่วนการสอนภาษาแบบโฟนิคส์ (Phonics) ผู้วิจัยได้แบ่งกิจกรรมออกเป็น 2 ชั้น ได้แก่ ขั้นการผสมคำ (Blending Task) เป็นกิจกรรมที่ช่วยให้นักเรียนได้ฝึกการสะกดคำควบกล้ำและขั้นการการฝึกแยกคำ (Segmenting Task) เป็นกิจกรรมที่ฝึกให้นักเรียนสามารถแยกคำควบกล้ำออกเป็นหน่วยเสียงได้ ผู้วิจัยพบว่าการจัดกิจกรรมดังกล่าวทำให้นักเรียนสามารถสะกดคำควบกล้ำที่ไม่เคยพบมาก่อนได้ และนักเรียนสามารถแยกคำควบกล้ำออกเป็นหน่วยเสียงได้ การจัดกิจกรรมการสอนภาษาแบบแยกส่วนผู้วิจัยใช้สื่อในกิจกรรมที่มีความหลากหลาย เช่น รูปภาพการ์ตูนและบัตรพยัญชนะ ทำให้นักเรียนเกิดความรู้และความเข้าใจในการเชื่อมโยงระหว่างหน่วยเสียงและพยัญชนะ (Letter Sound Correspondence) เช่น รูปปลา แทนด้วยหน่วยเสียง /p/ รูปเรือแทนด้วยหน่วยเสียง /r/ นอกจากนี้การฝึกให้นักเรียนผสมหน่วยเสียงเป็นพยัญชนะควบกล้ำ โดยการนำบัตรพยัญชนะ ป และ ร มารวมกันจะได้พยัญชนะควบกล้ำ ปร จากการจัดกิจกรรมโดยใช้สื่อที่หลากหลายพบว่านักเรียนจดจำหน่วยเสียงควบกล้ำจากรูปภาพได้อย่างแม่นยำ สามารถสะกดคำและอ่านออกเสียงควบกล้ำได้ถูกต้อง จากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ขั้นการสอนภาษาแบบแยกส่วน โดยเริ่มจากการให้นักเรียนได้ฝึกการตระหนักรู้หน่วยเสียงก่อน และนำหน่วยเสียงมาเชื่อมโยงกับพยัญชนะแล้วฝึกการสะกดคำแบบโฟนิคส์ผ่านกิจกรรมที่สนุกสนาน และใบงานที่หลากหลาย ทำให้ผลสัมฤทธิ์การอ่านออกเสียงควบกล้ำภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงขึ้นทุกหน่วยเสียง เช่น หน่วยเสียงควบกล้ำ ปร/pr/ มีนักเรียนอ่านออกเสียงได้สูงสุดคิดเป็น ร้อยละ 85 จากก่อนทดลองที่นักเรียนอ่านไม่ได้เลย จะเห็นได้ว่าการจัดการเรียนรู้ในขั้นที่ 2 ช่วยพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงควบกล้ำภาษาไทยทำให้นักเรียนอ่านออกเสียงควบกล้ำภาษาไทยได้ถูกต้อง สอดคล้องกับ แอมบรสเตอร์ และคนอื่นๆ (Ambruster; et al. 2000: 11), แอลซี (Elsa. 2001: 15), มาลินิส (Malniss. 2008), ซิชอน (Cihon. n.d.: 152), สุปรีมา ลีลามณี (2553), และ ชลารินทร์ สุรินจักร (2553) กล่าวว่า นักเรียน ที่ยังอ่านไม่ออกควรเริ่มจากการจัดกิจกรรมการตระหนักรู้หน่วยเสียงก่อน หรือ

เริ่มจากการอ่านวรรณกรรมให้ฟัง เพื่อให้นักเรียนรู้จักและคุ้นเคยกับตัวหนังสือจนกระทั่งสามารถระบุหน่วยเสียง แยกแยะหน่วยเสียงหรือถอดรหัสหน่วยเสียง ก่อนที่จะสอนให้นำหน่วยเสียงมาเชื่อมโยงกับพยัญชนะ และฝึกสะกดคำ

1.3 การจัดกิจกรรมขั้นที่ 3 การสอนภาษาแบบองค์รวม การแต่งนิทานและแลกเปลี่ยนความรู้ (Production and Sharing) เป็นขั้นที่ให้นักเรียนทำกิจกรรมกลุ่มโดยการแต่งนิทานควบคู่ไปวาดภาพระบายสีประกอบนิทาน ในการแต่งนิทานนั้นจะช่วยฝึกและช่วยส่งเสริมให้นักเรียนมีทักษะความคิดในขั้นสูง (Higher-Order Thinking) ทำให้นักเรียนมีจินตนาการ ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ วางแผน สรุปความ ประยุกต์ความรู้ที่ได้เรียนมาใช้แต่งนิทาน สอดคล้องกับแนวคิดของ บลูม (Bloom, 1979) ทักษะการนำไปใช้ (Application) เป็นการนำความรู้ที่มีไปประยุกต์ใช้ในกิจกรรมอื่นและมีการประกวดคัดเลือกนิทานโดยนักเรียนในห้อง ซึ่งเป็นการฝึกทักษะการประเมินค่า (Evaluation) โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน (Rubrics) อย่างชัดเจน ปรากฏในผลงานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 (ภาพที่ 2)

ภาพที่ 2 ผลงานนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

จากการจัดกิจกรรมฝึกทักษะในขั้นที่ 3 ทำให้นักเรียนมีความมั่นใจที่จะอ่านเองตามลำพัง (Independent Reading) และนักเรียนมีความสามารถในการอ่านออกเสียงควบกล้ำเองได้อย่างมั่นใจ ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนแบบสมดุลภาษาทั้ง 3 ชั้น โดยเริ่มจากนักเรียนได้รับความเพลิดเพลินจากการฟังนิทานควบกล้ำในขั้นที่ 1 ทำให้นักเรียนได้เรียนรู้ คำ ประโยค และความหมายของคำในประโยคใหม่ ๆ ส่วนในขั้นที่ 2 การสอนภาษาแบบแยกส่วน เป็นการฝึกการตระหนักรู้หน่วยเสียง และการสะกดคำ เพื่อเสริมสร้างความมั่นใจในการอ่านออกเสียงควบกล้ำให้แก่นักเรียนจนกระทั่งนักเรียนสามารถสะกดคำ และอ่านออกเสียงควบกล้ำได้ถูกต้อง และสามารถนำความรู้ดังกล่าวมาใช้ในการแต่งนิทาน

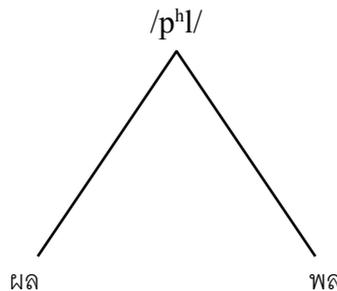
ในชั้นที่ 3 โดยการนำควบกล้ำที่ได้เรียนไปประยุกต์ใช้ในการแต่งนิทาน วาดภาพระบายสีประกอบในนิทาน ซึ่งจากการจัดกิจกรรมทั้ง 3 ชั้น ทำให้นักเรียนสามารถอ่านเองตามลำพังและนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ สิทธิอำนวย (Sithi-Amnuai, 2011) ที่ทำการศึกษาการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอน แบบสมดุลภาษาทั้ง 3 ชั้น พบว่าช่วยส่งเสริมทักษะด้านการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนเกรด 1 ให้มีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น

2. หน่วยเสียงควบกล้ำภาษาไทยที่เป็นปัญหาในการจัดการเรียนรู้

การวิจัยครั้งนี้พบว่าหน่วยเสียงควบกล้ำที่นักเรียนกลุ่มทดลองอ่านออกเสียงได้ต่ำกว่าร้อยละ 50 อยู่ 5 หน่วยเสียงได้แก่ หน่วยเสียงควบกล้ำ ปล /pl/, ผล /pʰl/, พล /pʰl/, พร /pʰr/, และ ขร /kʰr/ ทั้งนี้ มีสาเหตุมาจากหน่วยเสียงควบกล้ำ ปล /pl/ และ พร /pʰr/ มีคำควบกล้ำที่อ่านออกเสียงยากและนักเรียนไม่เคยพบในแบบเรียนและไม่เคยได้อ่านมาก่อน เช่น “กะปลกกะเปลี้ย ปลอมแปลง ปล่อยปละ พรึบพัน พรังพู พร้อมพริก” สาเหตุดังกล่าวทำให้นักเรียนอ่านออกเสียงควบกล้ำทั้ง 2 หน่วยเสียงเท่ากันคิดเป็น ค่าร้อยละ 33.33

นอกจากนี้ผู้วิจัย พบว่าถ้าพยัญชนะควบกล้ำ 1 ตัว ที่มี 1 หน่วยเสียง (1:1) นั้นไม่เป็นปัญหามาก สำหรับนักเรียน ในขณะที่พยัญชนะควบกล้ำ 2 ตัว ที่มี 1 หน่วยเสียง (2:1) นั้นจะเป็นปัญหาในการจัดกิจกรรม การเรียนรู้มากกว่า จากการศึกษาวิจัยพบว่าหน่วยเสียงควบกล้ำภาษาไทยที่เป็นปัญหา ได้แก่

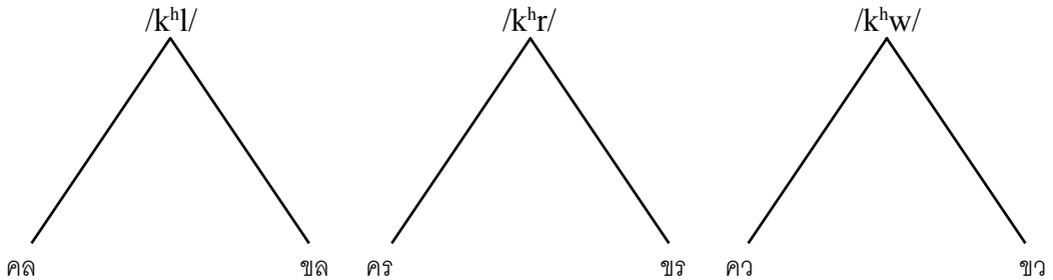
2.1 หน่วยเสียงควบกล้ำพยัญชนะระเบิด ไม่ก้อง มีลม และเกิดจากริมฝีปาก (Voiceless Aspirated Bilabial Plosive) ดังภาพที่ 3

ภาพที่ 3 แสดงหน่วยเสียงควบกล้ำภาษาไทย /pʰl/

เมื่อพิจารณาค่าร้อยละการอ่านออกเสียงควบกล้ำภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มทดลอง ก่อนและ หลังการทดลอง พบว่าหน่วยเสียงควบกล้ำ พล ผล /pʰl/ นักเรียนอ่านออกเสียงได้คิดเป็นร้อยละ 45 และ ร้อยละ 32.5 ถือว่าไม่ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 50 ซึ่งมีสาเหตุมาจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในชั้นการตระหนักรู้หน่วยเสียง โดยนักเรียนไม่สามารถระบุหน่วยเสียงที่ได้ยินว่าเป็นหน่วยเสียงพยัญชนะควบกล้ำ ผล พล /pʰl/ เช่นเมื่อผู้วิจัยออกเสียงคำว่า ผลัด กับ พลาด นักเรียนจะตอบทั้ง 2 พยัญชนะเพราะไม่แน่ใจว่าเป็นตัวไหน นอกจากนี้ยังพบปัญหาดังกล่าวในชั้น การจัดการเรียนการสอนภาษาแบบโฟนิกส์ชั้นการเชื่อมโยงหน่วยเสียง และพยัญชนะ โดยนักเรียนจะใช้หน่วยเสียงสลับกันระหว่าง ผ เป็น พ เช่นคำว่า ผลิต เป็นคำว่า พลิต ทั้งนี้ เนื่องจากพยัญชนะดังกล่าวมีรูปพยัญชนะที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันทำให้เกิดความสับสน

2.2 หน่วยเสียงพยัญชนะระเบิด ไม่ก้อง มีลม ซึ่งเกิดจากเพดานอ่อน (Voiceless Aspirated Velar Stop) ดังภาพที่ 4

ภาพที่ 4 แสดงหน่วยเสียงควบกล้ำภาษาไทย /kʰl/, /kʰr/, /kʰw/

การจัดกิจกรรมการตระหนักรู้หน่วยเสียง นักเรียนไม่สามารถระบุความแตกต่างของหน่วยเสียงได้ เช่น เมื่อผู้วิจัยออกเสียง /kʰ/, /w/, /aa/, /n/ = ความ ที่เป็นคำกริยา นักเรียนจะเข้าใจผิดเป็น คำว่า ขวาน ที่เป็นคำนาม เพราะนักเรียนจะจดจำ คำควบกล้ำที่เป็นรูปธรรมได้ดีกว่าคำที่เป็นนามธรรม นอกจากนี้ปัญหาดังกล่าวยังพบในหน่วยเสียงควบกล้ำ ขร คร /kʰr/ เมื่อผู้วิจัยออกเสียงคำว่า /kʰ/, /r/, /ua/ = ขรัว โดยนักเรียนจะใช้คำว่า “คร้ว” มาแทนหน่วยเสียงควบกล้ำ ขร /kʰr/ เพราะนักเรียนจะเลือกใช้คำที่คุ้นเคยมาตอบ ผู้วิจัยแก้ปัญหาดังกล่าวโดยการให้รูปภาพที่มีสีสันสวยงามและบัตรพยัญชนะควบกล้ำมาใช้ในชั้นการสอนภาษาแบบแยกส่วน ทำให้นักเรียนได้เรียนรู้การเชื่อมโยงระหว่างรูปภาพและหน่วยเสียงควบกล้ำ และการนำรูปภาพมาเชื่อมโยงกับพยัญชนะควบกล้ำโดยการให้รูปภาพนั้นช่วยสื่อความหมาย (Meaningful) ระหว่างหน่วยเสียงกับพยัญชนะได้ดีในกิจกรรมการตระหนักรู้หน่วยเสียงและสะกดคำในการสอนภาษาแบบโฟนิกส์ มาแก้ปัญหาดังกล่าวทำให้นักเรียนอ่านออกเสียงควบกล้ำภาษาไทยได้สูงขึ้นเกินร้อยละ 50

ข้อเสนอแนะในการวิจัย

ในกิจกรรมการเล่านิทาน ครูควรใช้รูปภาพ สื่อสิ่งพิมพ์ หรือนิทานเล่มใหญ่ (Big Book) เพื่อให้ นักเรียนทุกคนมองเห็นทำให้นักเรียนสนใจขณะฟังนิทานมากยิ่งขึ้น และควรเพิ่มเวลาให้นักเรียนในการทำ ใบงาน ชั้นการสอนแบบแยกส่วน เพราะบางกิจกรรมนักเรียนต้องระบายนี่ การจัดกิจกรรมกลุ่มควรจัดให้มี สมาชิก 2-3 คนเพราะเมื่อมีจำนวนสมาชิกมากเกินไปนักเรียนจะไม่ช่วยกันทำงาน

การจัดกิจกรรมขั้นที่ 2 ควรสอนความหมายของคำควบกล้ำเพิ่มเติมโดยการใช้รูปภาพที่มีความหมาย สอดคล้องกับคำควบกล้ำเพื่อให้นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงได้ถูกต้องและรู้ความหมายคำควบกล้ำ โดยเฉพาะกิจกรรมการสอนภาษาแบบแยกส่วน ชั้นการตระหนักรู้หน่วยเสียง และชั้นการสอนภาษาแบบ โฟนิกส์ พยัญชนะควบกล้ำ 2 ตัว ที่มี 1 หน่วยเสียง ได้แก่ ผล พล /pʰl/, ชล คล /kʰl/, ขร คร /kʰr/ และ ขว คว /kʰw/ ครูควรอธิบายความแตกต่างของหน่วยเสียงควบกล้ำดังกล่าวโดยใช้รูปภาพ และบัตรพยัญชนะ ช่วยให้นักเรียนเข้าใจก่อนที่จะจัดกิจกรรมการเรียนการสอน นอกจากนี้ควรพัฒนาการอ่านออกเสียงควบ กล้ำภาษาไทยตามแนวการสอนแบบสมดุลภาษาในระดับช่วงชั้นที่สูงขึ้นและกับทักษะที่หลากหลายขึ้น เช่น ทักษะการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน

บรรณานุกรม

- กฤษณา สุภาพักตร์. (2551). **แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงควบกล้ำสำหรับชาวต่างชาติ**. ปริญญาโท. ศศ.ม. (การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ชลารินทร์ สุรินจักร์. (2553). **การสอนภาษาแบบโฟนิกส์ประกอบการสอนภาษาไทยแบบองค์รวม เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงและการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง**. วชิรานันท์ ศศ.ม. (ภาษาไทย). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่.
- นฤชา ดิฐเบญจกุล. (2554). **ชุดเสริมทักษะทางภาษาเรื่องคำควบกล้ำมีนิทานแสนสนุก**. กรุงเทพฯ: Best 4kids.
- วัชรีย์ ฐวธธรรม. (2553). **แบบฝึกอ่าน ร,ล และควบกล้ำระดับประถมศึกษา**. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: องค์การคำของ สกสศ.
- สุกัญญา เรืองจรรยา. (2560). การวิเคราะห์ปัญหาการอ่านออกเสียงภาษาไทยของนักเรียนชาวไทย ปากะถัน ตำบลตะนาวศรี จังหวัดราชบุรี. **วารสารมนุษยศาสตร์ปริทรรศน์** 39(1), 71-81.
- สุปรมา ลีลามณี. (2553). **ศึกษาความสามารถในการอ่านคำและแรงจูงใจในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีปัญหาการเรียนรู้ด้านการอ่านจากการสอนโดยผสมผสานวิธีแบบโฟนิกส์ (Phonics) กับวิธีพหุสัมผัส (Multi – Sensory Approach)**. ปริญญาโท. ศศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สมบุรณ์ เหล็กเพชร. (2557). **การพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5**. ปริญญาโท. ศศ.ม. (การพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอน). อุบลราชธานี: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2551). **หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551**. กรุงเทพฯ: สำนักงานวิชาการและมาตรฐานการศึกษา.
- อานงค์ ใจรงกา. (2547). **การพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว**. วชิรานันท์ ศศ.ม. (หลักสูตรและการสอน). คุตรดิตถ์: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์.
- อารี สัตินหวิ. (2550). **สอนภาษาไทยแนวสมดุลภาษา**. กรุงเทพฯ: สมาคมเพื่อการศึกษาเด็ก.
- Ambruster, Bonnie B. et al. (2000). *The Research Building Blocks for Teaching Children to Read Put Reading First Kindergarten Through Grade 3*. Retrieved April 29, 2015, From <https://lincs.ed.gov/publications/pdf/PRFbooklet.pdf>.
- Bloom, Benjamin S. (1979). *Taxonomy of Education Objectives, Handbook I: Cognitive Domain* : New York : David Mc Kay Company.
- Cihon, Traci M. (n.d.). *Using visual Phonics as a strategic intervention to increase literacy behaviors for kindergarten participants at-risk for reading failure*. Retrieved May 9, 2015, From <http://files.eric.ed.gov/fulltext/EJ847485.pdf>.

- Elsa, Becky. (2001). *Increasing Students' Reading Readiness Skills through the Use of a Balanced Literacy Program*. Retrieved May 1, 2015, From <http://files.eric.ed.gov/fulltextpdf>.
- Malnnis, Alicia. (2008). *Phonemic awareness and sight word reading in toddlers*. Retrieved April 9, 2015, From <http://etd.lsu.edu/docs/available/etd06062008144403/unrestricted/AMcInnisdiss2008.pdf>.
- Sithi-Amnuai, Chamaphat. (2011). *The Development Of Balanced English Instruction Course For Grade One Students In Bangkok*. Chulalongkorn University. Photocopy.
- Smith, John W.A. & Elley, W. B. (1994). *Learning to Read in New Zealand*. Auckland : Longman Paul.